

A45c 13/10

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 43907

Kl. 33 b, 2/01

Harry Frederick Gatward

Londyn, Wielka Brytania

Torba lub pudło do noszenia

Patent trwa od dnia 21 lutego 1959 r.

Pierwszeństwo: 6 sierpnia 1958 r. (Wielka Brytania).

Wynalazek dotyczy toreb z papieru lub innego stosunkowo cienkiego materiału, z otworem zwykle usztywnionym albo wzmocnionym, lub pudeł ze sztywnego materiału, takiego jak tektura.

W niektórych przypadkach takie torby do noszenia nie są zaopatrzone w jakąkolwiek specjalną klapę, zamykającą otwór torby, lecz niekiedy przewidziane są specjalne klapy, zachodzące na wierzch torby po jej zamknięciu. W przypadku pudeł są w nich zwykle przewidziane części w postaci klap, utrzymywane w położeniu, w którym zachodzą na pudło, po zamknięciu tego ostatniego.

Głównym celem wynalazku są ulepszone środki zamykające takie torby lub pudła do noszenia, skuteczniej utrzymujące ich otwory w stanie zamkniętym i przewidujące odpowiedni uchwyt do noszenia.

Torba lub pudło do noszenia według wynalazku posiada uchwyt ze sznura, umieszczony w taki sposób, że naprężenie uchwytu przez

ciężar zawartości torby lub pudła utrzymuje otwór tegoż w stanie zamkniętym.

Przy urzeczywistnianiu wynalazku przewiduje się zaopatrzenie otworu torby lub pudła w jedną lub więcej odpowiadających sobie dziurek, przez które można przewlec jeden lub oba końce sznura lub podobnego uchwyty do noszenia, posiadającego zakończenia w kształcie litery T, zwane w dalszym ciągu opisu zakończeniami T, umożliwiające łatwe przewleczenie sznura przez odpowiednie dziurki, po czym sznur lub uchwyt przybiera położenie, w którym nie może być wyciągnięty z tych dziurek, utrzymując otwór torby lub pudła w stanie zamkniętym wskutek naprężenia uchwytu do noszenia.

Na rysunku fig. 1 — 4 przedstawiają jedną postać torby według wynalazku, fig. 5 i 6 — odmienną konstrukcję torby i fig. 7 — 12 — cztery inne wykonania torby.

W pierwszym przypadku, fig. 1 — 4, przedstawiona torba do noszenia jest typu pudła, która po otwarciu w celu włożenia w nią odzieży lub

innego artykułu ma zasadniczo prostokątny kształt podobny do pudła, szczególnie przyjemny dla oka i niezbyt łatwo przyczyniający się do pogniecenia swej zawartości.

Torba 1 jest wewnątrz przy otworze usztywniona za pomocą usztywniającej prostokątnej podkładki 2 i drugiej usztywniającej podkładki 3 na przeciwległej stronie torby, przy czym ta druga podkładka posiada obcięte naroża pod kątem 45° .

Torba posiada podłużne linie zagięcia 4 oraz dodatkowe linie zagięcia 5 (fig. 3).

Torba może być w stanie płaskim (fig. 1, 2) może być otwarta do położenia, uwidocznionego na fig. 3, 4, przy pakowaniu w nią towaru i wtenczas posiada kształt prostokątny, podobny do pudła.

Fig. 1, 2 uwidaczniają przeciwległe ściany torby. Fig. 1 przedstawia przednią stronę torby z dwoma dziurkami 6, przez które przewleczony jest sznur uchwyty 7 do noszenia oraz z dwoma szerzej rozstawionymi dziurkami 8, przez które przesunięte są końce sznura z zakończeniami T. Zakończenia powyższe zwykle mają kształt wygiętej rurki z metalu, otaczającej koniec sznura uchwyty, wystającego ze środka tej rurki w taki sposób, że rurka znajduje się normalnie pod kątem prostym do uchwyty, lecz może być nachylona równolegle do sznura uchwyty i z łatwością wtedy przesunięta przez dziurki, wykonane w torbie podczas jej wyrobu.

Jak to uwidoczniono na fig. 2, w przeciwległej stronie torby znajduje się szczelina 10, której końce są znacznie zwężone i dochodzą do dziurek 11. Na tej samej stronie co szczelina znajdują się też dwie dziurki 12, o przeznaczeniu których będzie wzmianka poniżej.

Jak przedstawiono na fig. 3, część otworu torby, zaopatrzona w prostokątne usztywnienie 2, została obrócona ku dołowi, przyległe zaś do otworu torby brzegi zostały złożone do wewnątrz i jedynie podobna do klapy część zaopatrzona w usztywnienie 3 wystaje ku górze. Część uchwyty 7 została przewleczona przez szczelinę 10 i przy opuszczeniu wystającej w górę klapy w położenie wskazane na fig. 4, oba zakończenia w kształcie litery T zostają przesunięte w górę przez dziurki 12, a uchwyt sznurowy zostaje pociągnięty w górę, w położenie, w którym wchodzi on w dziurki 11. Wskutek tego, wystająca klapa zostaje pociągnięta w dół, w położenie, w którym leży ona na dolnej klapie, zamykającej w ten sposób otwór

torby, do czego współdziała naprężenie uchwyty przy napełnieniu i noszeniu torby.

W przypadku, uwidocznionym na fig. 5 i 6, przewidziane są dwa takie uchwyty, lecz jedynie uchwyt 7 jest wykorzystany do zabezpieczenia górnej klapy w pozycji zamkniętej, a drugi uchwyt 7a jest tylko dodatkowym i może być przewidziany w celu udogodnienia noszenia i równomierniejszego rozdziału obciążenia wzmocnionej góry torby, zwłaszcza, gdy jest ona stosunkowo duża.

Fig. 7 i 8 uwidaczniają inną postać torby do noszenia. W tym przypadku torba jest typu, w którym obie strony torby, przyległe do jej otworu, zostają swymi płaszczyznami zbliżone do siebie, wtedy gdy następuje zamknięcie torby.

Torba zostaje najkorzystniej wzmocniona przy otworze bądź za pomocą podkładek tekturowych, bądź też przez założenie do wewnątrz materiału torby w taki sposób, że posiada ona podwójną grubość przy otworze.

W tym przypadku każda strona torby, przyległa do jej otworu, jest zaopatrzona w szereg dziurek 8, przy czym oba szeregi dziurek odpowiadają jeden drugiemu, gdy torba zostaje zamknięta.

Uchwyt 7 do noszenia stanowi w tym przypadku stosunkowo długi sznur przewleczony zygzakowato przez otwory, przy czym zakończenia 9 zapobiegają wyciągnięciu uchwyty z otworów pod wpływem ciężaru zawartości torby.

Zwisająca środkowa część sznura jest użytkowana jako uchwyt do noszenia, naprężenie zaś sznura służy do mocnego utrzymywania razem obu stron torby stykających się z sobą swymi płaszczyznami.

Jak i w poprzednio opisaney konstrukcji, torba jest ukształtowana z podłużnymi liniami zagięcia 4.

Na fig. 9 i 10 uwidoczniona jest prostsza konstrukcja, w której obie strony torby, przyległe do otworu, są ukształtowane z dwoma dziurkami, usytuowanymi jedno naprzeciwko drugich, gdy przez nie zostały przesunięte końce uchwyty na przeciwległą stronę torby i uchwyt został naprężony, jak na fig. 10, przy czym podczas noszenia napełnionej torby ciężar jej zawartości utrzymuje otwór torby w stanie zamkniętym.

Jak w przypadku, uwidocznionym na fig. 9 i 10, otwór torby jest najkorzystniej zaopatrzony w wewnętrzne lub innego rodzaju wzmoc-

nienie, dziurki zaś mogą być również wzmocnione za pomocą usztywniających podkładek 13.

Jak w poprzednio opisanych konstrukcjach uchwyt ze sznura jest zaopatrzony na swych końcach w zakończenia T lub podobne do nich, które mogą być łatwo przesunięte przez odpowiadające sobie dziurki i zapobiegają wysunięciu uchwyty z powrotem, ponieważ długość rurkowej części zakończenia jest większa niż średnica dziurki.

Zamiast użycia dwóch par dziurek, jak na fig. 9 i 10, w każdej stronie torby może być przewidziana jedna dziurka, dziurki zaś obu stron ustawione zostają naprzeciwko siebie, przez przesunięcie przez te dziurki obu końców sznura uchwyty.

Zamiast okrągłych dziurek mogą być przewidziane szczeliny, lecz w tym przypadku długość części rurkowej lub poprzecznej o zakończeniu T musi być z konieczności większa niż długość szczeliny.

Fig. 11 przedstawia częściowy perspektywiczny widok torby do noszenia rodzaju, zwykle zaopatrzonego w parę sznurowych uchwyty 7. Jednak w tym przypadku końce każdego uchwyty posiadają zakończenia 9 i każdy brzeg torby jest ukształtowany z czterema dziurkami 8, które w miarę potrzeby mogą być wzmocnione usztywniającymi podkładkami 13. Uchwyty mogą być umieszczone tak na przykład, jak przedstawiono, lub też zakończenia T jednego lub obu uchwyty mogą być przesunięte przez nie wykorzystane dziurki na przeciwległej stronie torby, a wówczas naprężenie uchwyty będzie utrzymywać otwór torby mocno zamkniętym.

W przypadku, uwidocznionym na fig. 12, części tworzące otwór torby są zagięte w celu ustawienia naprzeciwko siebie czterech par dziurek 8, uprzednio wykonanych w torbie, po czym zakończenia 9 pojedynczego uchwyty zostają przewleczone przez wzmiankowane dziurki w celu utrzymywania torby w stanie zamkniętym.

Aczkolwiek w poprzedzającym opisie była wzmianka o użyciu zakończenia T, jednak wyznalezek obejmuje również użycie innego urządzenia, mającego taki sam skutek, mianowicie łatwo wsuwającego się w dziurki lub szczeliny, lecz zapobiegającego przypadkowemu wysuwa-

niu się z nich. Takie urządzenie może mieć postać strzały z bocznymi zadrami, przeszkadzającymi przypadkowemu wysunięciu z powrotem.

Ponadto w przypadku konstrukcji, uwidocznionej na fig. 1 — 4, aczkolwiek oba końce uchwyty są zaopatrzone w zakończenia T, to jednak może być zakończony w ten sposób tylko jeden koniec i wówczas dziurki w zakładających się na siebie klapach mogą znajdować się w środku tych klap. Ze względów bezpieczeństwa jednak najbardziej pożądane jest użycie konstrukcji wskazanych na fig. 1 — 4.

Zastrzeżenia patentowe

1. Torba lub pudło do noszenia, zaopatrzone w kartonowe lub podobne części usztywniające krawędź otworu, znamienne tym, że w górnej otwieranej części torby lub pudła są elementy usztywniające (2 i 3), a końce jej boków są zagięte w celu utworzenia zachodzących na siebie klap, mających postać części usztywniających (2 i 3), przy czym dolna klapa jest zaopatrzona w jeden lub kilka uchwyty (7), przechodzących przez jedną lub kilka szczelin (10), przewidzianych w górnej klapie w celu połączenia klap i utrzymywania torby lub pudła w stanie zamkniętym.
2. Torba lub pudło według zastrz. 1, znamienne tym, że klapy górna i dolna posiadają otwory (8 i 12), przez które przewleczone są końce uchwyty, podtrzymującego na swych końcach zakończenia (9) w postaci litery T lub podobne narządy, które można łatwo przewlec przez otwory, a które są zabezpieczone przed nieumyślnym wyciągnięciem, dzięki czemu pomagają przy utrzymywaniu górnej klapy w stanie ściśle zamkniętym.
3. Torba lub pudło według zastrz. 1, znamienne tym, że każda szczelina posiada poszerzoną część środkową, której przedłużenia stanowią dwie wąskie części, zakończone otworami, których krawędzie mocno przytrzymują uchwyt w celu utrzymywania klap w stanie zamkniętym.

Harry Frederick Gatward

Zastępca: mgr Józef Kamiński
rzecznik patentowy

